

Jelige. Nincs kedvem sem időm mindennapi dolgokat írni
Újat írok, nagyot is, kedvest is, rettenettest is.
Vörösmarty

A' barlang szörnye

*víg-hősköltemény
– egy énekben –*

*Nagy dolgok dagasztják magasra keblemet.
De míg elkezdhetném hangos énekemet
Előbb hozzád szólok oh fényes képzelet,
Tündér termeidben hadd álmodjam veled.*

*Multakat szellőztet szép emlékezetem
(A' multba tekintni fájdalmas gyötrellem!)
Rettenetes vitézt zeng az én énekem
Ki Sors ellen harczát harczolta vitézen.*

*Elnyúgott a' világ, mint mikor a' kemény
Zivatar megszűnik hullámok tetején:
Ember, állat alszik nagy mélyen, de nem én.
Engem ébren tart egy hatalmas zengemény!*

*A' nap már magának sírüreget ása,
Megszűnt az öregek végső vonítása,
Némán elkezdődik Álom országglása,
De fön volt 's ragyogott az éjnek lámpása.*

*Téreed oh nagy föld vaj mitül rengenek?
Sötét barlangidat földrengés rázta meg?
Nem! ezek hatalmas, földrázó lépések
Földrázó léptei nagy Dömsöd vitéznek!*

*Dömsöd vitéz, a' kit hittak földrázónak
Kemény lépéseért, melyre visszaszólnak
A' völgyek, 's barlangok tompa választ adnak
Sőt a' távol bérczek tőle megriadnak*

Selíge. Kincs kezeim; jön edvén min' mennapi Dolgot azoni,
 Elgal erol, nagyot is, kedvst is, utannal is,

A' barlang szörnye

vigihős költemény

egy énekelben

Nagy Dolgot dagasztják magasra tebbemel.
 De mig elkerühetném hangos enekemet
 Előbb hozzád fölöt ok, fényes képrelet
 Fűndér termémben hadv' álmodjam veled.

Mulltalat fellőrtet fep' emlekeretem,
 /: A' mulltalat tekintésé fajdatmag gyötrelem! /
 A' kellenetey sítést reng' on en' enekem
 Ki Looz ellen harczat harczolta vitéren.

Elnyúgott a' világ, mint mikor a' kemény
 Livatar megfűnik hullámok tetéjén:
 Ember, állat alpit nagy mélyen, de nem én
 Engem ébren tart egy hatalmas rengemény!

September végén.

Még nyílnak a völgyben a résti virágok,
Még zöldel a nyárfák az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takarja el a bércei tetőt.
Még ifjú szeptemberben a lángszugárú nyár
S még benne visít az egész kikelet,
De ime fölélt hajam őssze vezzül más,
A tél dere már megüté fejemet.

Ehull a virág, eliramlik az élet...
Úlj, kikeletem, úlj az őslebe ide!
Még most fejedet hebelemre teved be,
Udvarp nem unol-e firon fölébe?
Oh monid: ha elött hatol el, tetemimre
Környezere boritass-e fremfödelet?
S rá birkhat-e majdan egy ifju perelme,
Hogy elhagyod érte az én nevemet?

Ha eldobod egykor az örvégi falyolt,
Fejfáimra sötét lobogóul araskod,
En feljövöd érte a siri világból
Az éj közepein, s oda kevissem azt,
Letörteni vele könyűimet érte,
Ki könyveden elfeledid hivedet,
Sefivom febeit berötötni, hi léged
Még akkor is, ott is, örökre szeret!

(Költő.)

Földrázó Dömsöd a' harczok' veszedelme,
Bajnokok' vezére, ellenség' félelme:
Fölfogni nem bírod oh emberi elme
Hány történt 's mi fényes, hadban győzedelme!

De most nem vérengző vad munkára siet,
Táplálja kebelét tündéri érezt;
Oh fényes halvány hold! add fehér színedet,
Hadd fesse 'e tündér tiszta érzelmeket.

De im! ő megnyitja roppant nagy ajakát,
És ilyen bögi el lágyan dörgő szavát:
„Oh olly gazdag kincset sem ég, se' föld nem ád,
Minőnek ismerem szerelmem' virágát.

Piros mint az alkony, a' nap lenyugtán,
Kellemes mint étek, sőt kellemesb talán,
A' méznél édesebb ajakú Zondirán!
Földrázó hősedre, mondd oh vársz 'e rám!

Hoztam egy pár sarút kedves lábaidra,
Hoztam egy pár csókot piros ajakidra
Hoztam szép beszédet makacsságaidra
'S ezernyi sohajtást kinzó válaszidra

A' pár sarú fekszik zsebem' oldalában,
A' csók látatlanul égő ajkamon van,
A' sok édes beszéd torkom' nyílásában,
Ezer sóhaj pedig keblem' hordajában.

Megadod magadat nekem, te hűtelen,
Kinek már ezernyi áldozott kebelem;
De vége ennek és leszen győzedelem,
Álljon bár ég 's a' föld haraggal ellenem

Fölhívom az égen 's földön mind egy szálíg,
Küzdeni éretted a' ki vélem vágyik
S míg győztes fegyverem örömedre válik,
A' holdra esküszöm, hived mind halálíg!”

Hallá földrázónak kihívó szavait
Kemény Sors és harag futá be arczait
Ment és dörögteté miket magával vitt,
Buzgányos kezének sulyos hatalmait.

Állott egy mély gödör jó távol előtte
Földrázónak, de Sors utjába ejtette
S midőn ábrándok közt a' szélét elérte,
Kegyetlen Sors őt a' gödörbe vetette.

Mint fellegoromról sziklaomlása,
Mint a' villám, mint a' felhők szakadása –
Vagy mit mondok? – annak hogy lehetne mása,
A' mint történt Dömsöd vitéz' zuhanása!

Alatta a' föld is mélyen alászakadt,
Sőt megérte volna mélységes poklokat,
Hogyha vad bögése a' zuhanás alatt
Meg nem állítaná aláomlásukat

Zajának még az ür adta visszhangjait
De ő összeszedé némán nagy csontjait
S te ki úgy megszegéd röptének szárnyait,
Ellened oh kemény Sors dörgé szavait:

„Te ki ott vigyorogva állasz fejem fölött
Győzelmeden okod nincsen sok örülnöd:
Jer velem a' síkra, átkozom üstököd!
Megmutatom ki lesz a' földrázó Dömsöd.

Földrázó Dömsöd én éjjel vagy nappalon
Kész vagyok megvívni bárkivel égaljon
Sőt a' kinek most is halni kedve nagyon,
Jőjön ide! Dömsöd vitéz itten nagyon.”

Így szólál földrázó, panaszkodni kevély,
Kegyetlen Sors' hangos örömmengésinél.
De te vitéz lelked 'e hangoktól nem fél
S bátran mint egy világ földre heveredél

S ottan elnyújtózál mint egy folyam némán,
Fejed alatt volt a' szép párducz kacagány
A' ki végre ezen fekvésed megunván
Így szólott tehozzád szüntelen mozogván:

„Mondd meg Dömsöd vitéz mit vétettem neked,
Hogy rám nehezítéd átkozott fejedet?
Nem elég volt védnem hátadat, melledet? –
Vidd le azért rólam, vidd le tökfejedet!”

Dömsöd vitéz bosszus haragban fölugra
'S szép [?] párducz kaczagányt ketté hasította;
Aztán a' sötétbe magától eldobta
S keserűségében ezeket mondotta:

„Haj bizony de mégis igazságod lehet,
Hogy nehéznek mondod átkozott fejemet,
Nehéz az én fejem, reámnehezedett
Sorsnak csapásitól mert sokat szenvedett!”

Mondá és ismét a földre veté magát
Feje alá tevén domború paizsát,
De domború paizs ott megunván magát
Mint párducz kaczagány így ejtette szavát:

„Mondd meg Dömsöd vitéz, mit vétettem neked,
Hogy rám nehezíted átkozott fejedet?
Nem elég volt védnem otromba kezedet?
Vidd el azért rólam, vidd le tökfenedet.”

Dömsöd vitéz újra bosszusan fölugra
S kardjával a' pajzsot ketté hasította,
Rezes darabjait magától eldobta,
S keserűségében ezeket mondotta:

„Már látom, hogy minden ellenem esküdött
Éretted [?] kegyetlen Sors átkozom üstököd!
De bár egész világ szörnyeit rám küldöd
Rettegve tanulják ismerni Dömsödöt.

A' föld, ha semmi más megbírja nehezted
Sorsnak csapásitól átkozott fejemet”
Mondá 's olly csendesesen a' mint csak lehetett
Szótalan a' kemény földre heveredett.

Világítsd meg arczát éj' halvány lámpása
Légy alatta oh föld! puha mint a kása:
Haad lelkének édes szűnyadása
'S szűnyadozásában szép álomlátása!

Mint egy könnyü felleg némán jött azalatt
A' leplezett Álom és tarka rajzokat
Csábitó képeket hozott hóna alatt
S csak lassan haladott a' nagy teher miatt.

E képek példázzák az emberéletet
Kicsinben borzasztó s szép tüneményeket
Összesző Álommal a' tarka képzelet
S behímeznek tarkán egy kurta látteret.

Néha édenkertet mosolyogva festének
Néha sötétet, melly a' poklot éri meg
S boldog, boldogtalant váltva ijesztenek
Vagy tündérképekkel hajnalra keltének.

Engem is illy tündérképekkel hívának
Folytatására már elkezdett munkámnak
Képzetemnek élő színeket adának
Lefesthetésére Álom éjfiának

Oh ha majd a' lángzó felleget szép alkony
A' föld térségére barna éjlepet von
Jőj hozzám éjfia tündérszínben Álom
S ringass képzetekbe rózsás nyoszolyádon.

Akkor majd a' piros hajnal' hasadtára,
Áldva lesz, melly rám süt fényes nap' sugára --
Jaj! de milly tárgyaknak tévedtem nyomára?
Visszatérek immár elhagyott munkámra

Leples Álom tehát mint éji vizsga kém
Dömsöd vitéz szörnyű fejéhez félve mén:
A' ki enyhe jöttét azonnal megfejtvén
Így szólott hozzája arcza földerülvén:

„Jó hogy jösz; 'e helyben majd megölt a' bánat
Hogy nem láthatám meg kedves leánykámat,
De él bennem ama' fölséges kíváнат
Álmomban alakját látni Zondirának

Azért fessd le nékem szép sugáraidból,
Végy arczára színt 'e vér' pirosságából
(Mellyet imént esvén a' roppant magasból
Kieresztél, kapván sebet egy sziklából.)

De mivel most érettem bánkódik a' szegény
S halvány bú terjed el arczának szépségén
Azért végy hozzá színt tündöklő égi fény'
Súgarából, szépen összeelegyítvén.”

Még ki sem mondható legvégső szavait
Befogá a' leples Álom szemhéjait
S föltárván előtte tündéres csarnokit
Elméjének ösvényit egy más világba nyit.

De kemény Sors ott fön szótte még bosszuját
El nem feledhetvén nagy megbántódását
S még tovább is vágyván üldeni [üldözni?] azért hát
Fölötte tartotta könnyü szárnyalását.

Személyesen sujtni emberi lényeket
Sorsnak megtiltá az isteni végezet
Azért nagy titokban csak eszközt keresett
Melly által ellenén fényes bosszút vehet.

Míg Dömsöd' elméje tündérek közt forog
Jöttek kétszer ketten éjféli vándorok
Bojúsos egerek és rettentő dolog!
Mindannyi jó vitéz 's merész kalandorok.

Ezek hát utjokban szúnyadni mint hegyet
Látván Dömsöd vitézt: összesiettenek
S kit közülök hittek legvitézebbiknek,
Vasfogú Harapó illy szavakat kezdett:

„Társim! egyenest visz minket erre az út,
A' kerülés szégyen és vitézeknek rút
Ezért hát készüljön csatára ki mint tud:
Győzzük még ez órjást, 'e roppant alkatút.

S mert szürke ruhánkban parasztoknak néznek,
Itt látom körülünk fegyverek feküsznek,
Vegyük fel és leszünk hadbontó vitézek!”
Mondá és társai mindent ugy intéznek.

S ott áll a' négy vitéz párducz-kaczagányban,
Rezes paizsoknak fénylő pompájában
Melly ragyog a' holdnak ezüst sugarában,
De hősi elszántság arcukon írva van

'E közben az alvó Dömsöd fölébrede
S három bajszos vitéz futásnak erede;
Vasfogú Harapó mit tégyen ezekre?
Fájdalmában ő is utánok erede

*„Hah ti orgyilkosok! – kiált Dömsöd vitéz –
Nyomorultak! futtok 's vissza egyik sem néz
Im én itten vagyok, élet halálra kész.
Gyávaók! ha küzdeni egyitek sem merész.*

*Földrázó Dömsöd itt! csak reá jöjjetek
Egyenként 's összesen ti hitvány or[orv?]-ebek
Nem illik a' fényes pajzs, kaczagány néktek.
Parasztok vagytok ti, nem bátor vitézek!”*

*Hallá mindezeket vasfogú Harapó
S lelkének szégyene nem volt már birható
Megáll és visszanéz, megállítja futó
Társit; 's haraggal megy kétszer két bajvivó.*

*Míg ők érkezének Dömsöd nyugton vala
Ragyogott kezében életirtó kardja.
Párducz kaczagánya, pajzsa már nem vala,
De vala szívének hadi bátorsága*

*Midőn öt ilyen hős egymásra mérközik
Vélnéd, hogy a' pokol 's az ég öllekezik,
Hadat mérő szemök az éjben szikrázik
Mint midőn a' tüzkő aczélba ütközik*

*Dühösen kezdőde az első rohanás
Vasfogú Harapó kezdé meg 's ki is más?
S lön az éj' ködében nagy fegyvercsattogás
Mint midőn két tábor között van harczolás*

*A' kardok csattognak, a' pajzsok csengenek,
Vasfogú Harapó az utat nyitja meg
Merészen oda vág földrázó vitéznek
'S ráugorván kemény vállát vérezé meg.*

*Akkor Dömsöd vitéz bajszánál megkapta
Harapót 's rettentőn a' földre lecsapta
Csörömpölt annak lehulltába
S vérrel lön borított párduczkaczagánya.*

*Mostan valamennyi földrázóra zúdul,
Csapkodják keményen és orditnak vadul
De nem retteg Dömsöd ezen rohanástul
Vérzik válla, lába de ő viv bajnokul*

A' csatázók közül bajúszos Ropogány
Keményen megfúrá Dömsödöt lábsarkán
Akkor Dömsöd vitéz ottan fölajdulván.
„Ropogány! – kiáltott – átkozott Ropogány!”

Ropogány te akkor igen megijedél
Kezed már a' fényes pajzsot tartani fél
Rettegő fejedre Dömsöd csapása kél
Mellytől te legottan némán elterülél.

Mint a szálas czédrus nagy Libanon hegyén,
Ugy álltál Ropogány a' lábad' tetején,
Mint ledöntött czédrus elterülve föld' színén
Olly vagy most Ropogány földön elterülővén.

Földrázó Dömsöd még hátráló Mórzsának
Üti le paizsát 's vége a' csatának.
Morzsa és vérező társa szaladának
De földrázó vitéz nyomukban utánok

Ottan azok kemény harcban elveszének,
Vérök fedí fényét pajzsaik' rezének.
'S mert nem vitéz módra, hátrálva esének,
Fölöttük hallgat a' diadalmi ének.

Ott hagyván vérökben néma holttesteket
Dömsöd győzelmesen nyugodni sietett,
De hozzá, ki sötét vérében fetrengett,
Harapó siralmas ajakkal így zengett.

„Oh győzhetlen vitéz! földrázó hogyha
Kebledet, mint hiszem egy nem szű lakja:
Adsza életemnek szép sugárit vissza,
'S lelsz akkor én bennem örök hű szolgálóra.”

Megszáná fájdalmát a' hozzászólónak
Dömsöd és így felelt rá válaszólag:
„Ártani nem fogok a' gyámoltalannak,
S ha igaz mit ígérsz, haláltól megóvlak.

Ám soha ne feledd életet hogy mint vől
A' sötét barlangok földrázó hősétől!”
Mondá 's lehajolván kimosá sebéből
A' vért, hozván enyhet szűk árok vizéből

Enyhült Harapónak kinzó nagy fájdalma
Pajzsán tartá fejét, fölé kaczagánya;
Dömsöd is leterült kemény föld hátára
'S csendes lön mindkettő, mélyen elalvása.

De kemény Sors ott fön haragban evődött,
Győzelmet aratni látván nagy Dömsödöt
S látván így Harapót, dühös haragba jött
Magát boszúlni rajta megesküdütt.

A barlang' szélein 's hosszán köröskörül
Nem távol a' csata vérengzéseitül
Hangyák ültek tanyát rendben s rendetlenül
Kereskedő nép ez 's a' haszonnak örül.

Most is felriadva a' harcz' morájától
Félve jöttek elő sötét tanyáikból.
Egyikök megáll a' romlás mezején 's szól
Meghatva a' látvány' iszonyuságától:

„Vaj melly kártékony szörny űzheti játékát
A' ki így letiprá mezőnk' tájékát
A' ki bevérezé fűveink harmatját
'S holttestekkel fődé békés tanyánk utját

De itten valamit csillogni vél szemem.”
Mondá 's egy kaczagányt leolda hirtelen.
Mások is ezt tevék lassan és csendesen
'S kezdének rabolni tüstént valamennyien.

Igy levél disztelen bajuszos Ropogány,
Elhagyja termeted' szép párducz kaczagány
Elorzá pajzsod' is embertelen zsvány
S csak magad maradál tőlök megfosztatván

De én nem leszek olyan embertelen,
Hogy megfosszon minden hivedtől énekem
Ott fekszel te némán dicsőn és mereven
A' harczok' szelleme lebegjen testeden

Ott fekszel te némán bajuszos Ropogány
Disztelenül bár de nem egyedül magán,
Fölötted a' szellők lassú fuvallatán
Az örök dicsőség csillaga ragyogván!

Egy, tán kétszer tizből álló kemény csapat
A' két alvó hősig váltott bizony utat
S fosztogatni kezde, de Dömsöd zajúkat
Meghallván gyönyörű álmából fölriad.

Megfosztva Harapó ott feküdt mellette
Diszes kacagányát ellenség elvette
Arczát és paizsát sötét vére fedte
Ezt látván Dömsöd is öklét elővette

Még csak kettőt ütött és már öt hevere
Kettőt ütésének zugása levere,
Egynek vére látszott, másnak agyveleje,
Mindnyája ott hevert némán elterülve.

Akkor a' többiek mind megijedének
'S eldobván zsákmányuk harczra készülének
S nem állhatván ellent Dömsöd nagy öklének
Vagy megfutának vagy ottan elveszének.

Azok elfutának merre volt tanyájok
Űző Dömsöd vitéz nyomukban utánok
Hullának közikbe halálos csapások.
A' kit csapás megért az fölkelni nem fog.

A' többiek szinte mindvalamennyien
Lettek volna bár még ezernyi ezeren
Zsákmányukat hagyván öldöklő harczteren,
Megfutának avagy elhaltak vérökben.

Dömsöd győzelmesen most vissza sétála
De szegény Harapót elérte halála.
Nem volt ez más mit Sors kegyetlen munkája
A' ki áttérteért haragudt reája.

Kiadá szép lelkét elfolyván sok vére
S Dömsöd szomorú lett emlékezetére:
Szűk sirba temette zöld árok szélére
Tüzzén száraz ágat hantja' tetejére

Azután szomorú ajkkal így harsoga:
„Födj gyászos lepleddel sötétes éjszaka,
Tünjék el előlem 'e sötét tér maga
Mellynek vért 's halottat jobbik öklöm ada.

Te pedig kegyetlen Sors ott fejem fölött
Te, kinek ármánya 'e helyzetbe szövött,
Hozna el szerencsém velem megütköznöd
Legrosszabbúl járnál még mindannyi között.

Letaszítanálak fényes szekeredről,
Letörném szarvaiddat veszélyes fejedről
S megfosztatván minden égi diszeidtől
Eresztenék ki a' körmeim közül"

De kemény Sors ott fön szüntelen kaczagván
Megnémíta szavát szózatoss ajakán,
'S a' romlás' mezején mint borzas oroslán
Lefeküdt a' lepless Álom őt meghíván.

De még le sem feküdt a' vak éj homályba
Midőn iszonyatos vonítás hallatsza,
Mellynek fületháló [?] szivrázó hangjára
Valamennyi holttest leborult arczára.

A' sötét barlangnak odvában heverték
Kaponyák és egyéb csonti embereknek
Ezek most e hangra mozogni kezdenék
Míg végre fölálltak mint ijesztő rémek

Ezek tehát hárman rémisztőn fölállnak
De belőlük néhány tagok hiányozának
Hiánya volt itten kéznek, amott lábnek
De mindnyájoknak volt csontos kaponyájok

Földrázó Dömsödnek látnia kellett
A' mint egy csontváz láb mellett sietett
S az egyik rém alá, a' melly helyre illett
Helyet foglalt száraz vékony társa mellett

Dömsöd felé ezek némán sétálának
És midőn már hozzá közelebb jutának
Az egyik megnyitván csontit ajakának
Borzasztőn így dörge hangjait szavának:

„Híress Dömsöd vitéz! átkozom kezedet,
Még a' pokolban is hallottuk hitedet
És hogy megláthatjuk híress személyedet
Alurnál elhagytuk vacsoránkat érted.

Éhesek is vagyunk, de ez semmit se tesz,
'S hogyha most egyszer a' vacsoránk elvesz
Alúr' reggelije annál izletesebb lesz,
Mellyre ugy reméljük, te is velünk eljössz!"

Igy szólott, de Dömsöd nem veszi tréfára,
„Pokolnak kölykei! – magát elkiáltja –
Nem megyek veletek, de Alurhoz mára
Még vissza küldelek tüstént vacsorára!"

Mondá de már ötet hideg csontkarával
Átölelé egyik 's hurczolá magával
Hasztalan hátrálá Dömsöd azt lábával;
Gondolkodik mint küzd meg pokol' fiával?

Végre egyik kezét tőle szabadítja
S véle erősen a' váz karját megfogja
Egy rántással azt őt tőle leszakasztja
S buzogányos végével rém' fejéhez csapja.

Akkor annak tüstént leesék a' feje
'S kis idő multával csontja is hull vele
A' csontok Dömsödöt tartván átölelve
Lassan hulladoztak le göröngyös földre.

A' rémek vázkarát tartván a' kezébe
Dömsöd vitéz megyen két rémnek elébe
Im ekkor szegényre tör mind a' ketteje,
Hanem Dömsöd nem fél, van immár fegyvere

Kemény csapásokkal meglankasztja a' két
Pokolfi csatázó hatalmas erejét,
Mindkettőnek csontja ott le hull szertesztét
Magok pedig buvják pokol' sötétségét.

Igy te Dömsöd vitéz jársz miként a' halál
S győzelmidet ülni immár elfáradál
De győztes karodra még roppant munka vár,
Mert kegyetlen Sors még a' fejed fölött áll. –

Hogy leszálla tegnap arany Nap' sugára
Éj borult elhagyott fényes országára
Éjfi keríté azt sötét hatalmára
S félnapig tarta már csendes országlása.

De más felől ismét jött Napfia Hajnal
Tűzszekeren ülőén aranyos hajával
De Éjfi még akart élni hatalmával,
'S nem ereszté. Kezdték hát víni egymással

Égen már kivivá Hajnal a' diadalt
Am föld' hátán még sötét Éjfi uralt
S éji szellemeket mint ádáz barna rajt
A' derülő Hajnal' szellemeire hajt.

Elfogják ezek a' levegőt és a' tért,
Küzdenek egy mással saját hatalmukért
Fogynak a' szellemek és bár nem látni vért
Hullnak mint kalászkok, miket sarló megért.

Dömsöd azokhoz, kik kevesben valának
Állott erejével szörnyű hatalmának,
Segített országán fényes Napfiának
S azoknak kik Derű mellett harcolának

Derű vezeté a' Hajnal' szellemeit
Hozván magas fején csillagos szemeit
Előtte sok helyet holttestekkel borít,
S utána Hajnal is fölvonja sátorit

Dömsöd vitéz kiált Derű vívására:
„Csak rajta jó bajtárs! vitézek módjára
Ha így vívunk akkor őket nem sokára
Küldjük a' pokolba Alúr' birtokára!”

Igy szólván két szellem' nyakát karddal szegé
S haladott a' barlang' sötétb részi felé,
Ottan a' kit ére mind rakásra szelé
Részint pedig gyáván szaladni készteté.

'S már földrázó Dömsöd vitéznek híresztelt
Neve éjszellemek közt ajkrul ajkra kelt
S a' merre ő nehéz csontbuzogányt emelt,
Az éjnek tábora rögtön elszéledett.

Hallá ez a' sötét Éjfi és merésszen
Elébe vágatott véle küzdeni készen,
De midőn hozzája érkezett egészen,
Mélyen elbámula földrázó vitézen.

Az pedig feléje fordula, kiáltoán
„Sötét ördögfi! hát te mit bámulsz reám?
Téged is kiírtson ezen csontbuzogány
S társidhoz terítsen ráadásul talán?”

Mondá és közelgett, de Éjfi megfuta
S vele szétenyészett sötétség tábora.
S fönt az ég' tetején nap' első sugara'
Hátán ülve följöött büszkén Napfia.

Ekkor kegyetlen Sors Dömsöd fölött megállt
S merre nézett látott csak pusztuló halált
Látá éj' szellemit szaladni 's Éjfiát,
A béborítva vérrel a' romlás hajlékát

Dömsöd vitéz hozzá most imigy kiálta:
„Látom szomorgás ült arczod vonására
Kemény Sors! reményid' minden fellegvára
Mert összedült érvén Dömsöd kardvasára!

Látod, 'e vérmezőn hogy kik nyugosznak itt?
Ezek mind kegyetlen! te áldozatjaid!
De ha tehetnék még hozzájok valakit,
Az te lennél olyan igazán mint 'a hit.

Ugy is adósom vagy gonosz miotától
Megfosztál Zondira' ékes látásától
Megfosztád karjaim átszorításától
Ajkaim' a' méznél édesebb csókjától.

De azért im kevély nem tölt be szándokod,
Nem birtad legyőzni földrázó bajnokot
S ha istenem enged bírnom markolatot
Ugysegéljen soha meggyőzni nem fogod!

Ime csatarontó kardom kezemben van
S magam is indulok ellened bátoran,
Ármányaid' minden dühös csapásiban
Nem máskép, hanem így viseltem én magam!”

Erre [?] kegyetlen Sors szégyennel távoza,
Hasztalan munkáját észrevevé vala,
Nem is kísérté meg harczát többé soha
S kilépett barlangból győzelem' bajnoka

És midőn kilépe győzelem' bajnoka,
Lehetett nagy égen Napfiát látnia
Dicső pompájában szebben mint valaha
Néze el hősére aranyos Napfia

De ő megy ohajtott kedves' látására
S édelgő szemeit vetvén Zondirára
A' mézajkúra, – előtte megállta,
S illy édes szókat csalt hősi ajakára:

„Mézajkú Zondira! im eljött bajnokod,
Várakozásában tán nem csalatkozott?
Hogy a' veszélyekért, miket az átkozott
Sors fejére mért te babérait hozod.

Megküzdöttem éretted orok' [orvok?] seregével
A' sötét pokolnak csontrázó rémével
A' barna sötétség ádáz szellemével
Meggyőztem Éjfiát és messze üzém el.

Tegnap este hozzád váltottam utamat
Midőn kegyetlen Sors (lepje őt kárhozat!)
Meglépett s' barlangban 'e sötét éj alatt
Vittam életölő sok véres harczokat

'E sebet Ropogány, azt meg Harapótul
Kaptam ezt Morzsátul, azt pokol' fiátul
De van egy seb szívemben tán be sem gyógyul
'S ezt nyerém mézajku tündér Zondirátul.

Hoztam tegnap sarút ékes lábaidra
Hoztam édes csókot piros ajakadra,
Hoztam szép beszédet makacsságaidra
És ezernyi sóhajt kinzó válaszidra

A' pár sarú feküt szemben' oldalában,
De czudar pokolfi nagy hadakozásban
Száráz csontjaival kilopá azt onnan
És azóta tudja a' nagy isten, hol van!

De bolygó hőködöt tudom, hogy megszánod:
Hoztam egy pár csókot, nyujtsd ide szácskádát!
Míg az ég veszélybe nem üti pályámat,
Élvezzem 'e rövid örök boldogságot!"

És a' mézajku tündéri Zondira
Hogyne lenne indult ilyen szavaira?
Lehajla 's emelé könnyü karjaira
És illy szavakat vön rózsás ajakira:

„Mint a' szálas cserfa erdőrengetegben
Mellyet sötét vihar rázkódtat szüntelen,
Hogyha néha csendes fúvalom megjelen
Csókolgatják egymást tündérek' képiben.

A' szálas cserfa nagy erdő' rengetegén
Te vagy oh bajnokom, a' fúvalom meg én
'S mint szálas cserfa szellő lehelletén
Annyira enyhülünk mi egymáson függvén

'S ha a' szép szerelem' tündéri istene
Rózsás ujjával ránk áldást hintene
Földrázó bajnokom' szerelmetes szeme
Leendene szűmnek vágyó végetlene!”

Így szólott Zondira és elcsattanának
Csókjai mindkettő tüzes ajakának
Szellemszárnyaikon fölöttük állának
Nemtői a' magas szű' boldogságának.

Illyen boldogság közt lantom énekére
Nincsen immár szükség, megyek hát végére
De a' győzedelmek szép emlékezetére
Babért fűzők Dömsöd vitéz fejére

Megvan szégyenitve kegyetlen Sors' ujjá
Téged Dömsöd többé nem bánt háboruja
Zöldága babérod' a' szél el nem fúja
Mert fölötted szúnyad a' hír' koszorúja.

[átsatírozott, valószínűleg: Pest]
[átsatírozott, valószínűleg hónapnév] 1845

Vége